

MELIKA SALIHBEG BOSNAWI

PRIČA S HADŽDŽA 2005.

Širom otvorena blenda: godina je dvije-tisuć peta. Mada drugog mezheba, odlazim rahat na moj drugi hadždž (da bude primljen kod Allâha dž.š.) sa sunnitskom hanefijskom (docnije saznajem još maturidijskom) IVZ. BiH braćom i sestrama!

Nisam znala šta me čeka. Napr. 6-krevetna i/li 5-krevetna soba sa drznom «higijeničarkom» iz sarajevske zgrade UN na Alipašinom, koja me se neće proći do kraja hodočašća «bar jednom u životu», pa sa više no očiglednom švercerkom koja istresa na naše krevete svoj dnevni tiđaret, pa bolesnicom za kliniku, pa...., kasnije, ah kasnije, dvije svađalice, gotovo da se počupaju za kose oko klima uređaj "on" ili "off"... dok, pa da! u dvokrevetnim hadžikuju za vjeru, narod i bh. poratnu državu zaslužni: sad diplomata, 1983. moj suosuđenik, i njegova primadona; pa, sa sinom, moja svjedokinja u ime čijeg naroda dobivam 5, docnije će ista postat Her Excellency bh. ambasadorka po Europi i preko Oceana, potom čisti/jja-sufija, pa onda njeno bakijsko sufijsko visočanstvo, ratna direktorka ratnog bh. tv, itd.itd.

Evo mene, za razliku od njih! s njih 5-6 u sobi, na hadždžu, u ulozi zamjenika/badala za mog r. babu Hakiju. Bolest ga je spriječila u svetom nijetu (davno prije nje ooonaj tamo rat, pa komunistička pljačka imena, statusa, posjeda....).

Pa preskačem sve do trenutka kad se vozim/o iz Medine, Poslanikova grada, stolnog mjesta prve islamske države u povijesti muslimana (u kojoj se ne može, jok! do njegova groba ako si žensko, iako sam za vrijeme prvog, mog ličnog i osobnog hadždža to uspjela, još se moglo, ali u međuvremenu su wehabije postale još islamskije!), vozimo se dakle iz Medine u Mekku, zbog čije Ka'be se zapravo i ide na taj preskupi, prenaporni, prestresni put. Jer...

Nije težak hadždž, teške su hadždžije! dopustite da parafraziram.

Vozimo se i vozimo, i negdje smo u pustahiji, pa će jedna akoBogdahadžinica zavrištati da joj treba, men'se čini vode! I niko se neće odazvat, pa će ona još više vrištati da je... ima tu i tu bolest, i mora se odmah stat, i ona mora odmah uzet lijek ili štali, il' će

umrijet?

Đaba se vozač busa borio s tom histerijom, i govorio da ne smije, da on ima utvrđena mjesta zastoja, da se samo još malo strpi, pa ćemo do propisnog..., tamo gdje smije/mo, sve je to u istoj kraljevini, no vrišti bosnaihercegovina na sav glas, i kraljevski bus stade ko ukopan. Pred nečim što je ličilo na malo uzvišenje sa nečim što je ličilo na kafanu sa vanjskim klupama i stolovima, pa pojuriše žedne akoBogdabhhadžije (vidjela sam mrcine kasnije, ali ne vidjeh prije restorana u Mekki rečene diplomate)..., pa onda pojuriše u zahode (i ja s njima). Zahod, divne li bosanske riječi koju smo, primitivnu! davno zamijenili sa klozetom (na američkom je to naziv za ormar!). No nije ovdje mjesto za lingvistiku!

Već za prijeku muku!

Izađosmo iz busa. Bože spasi moj um! Obišla sam pola svijeta, i crnačke i pakistanske slamove, i negdašnju tursku, i šahovsku prljavštinu u Iranu (ko ne vjeruje nek uporedi ondašnje i današnje standarde narodne higijene u Imam Homeinievu q.s. Iranu!), preživljavam pola stoljeća beha predratnu i poratnu (i moralnu, i sveopću prljavštinu, ali ono što vidjeh tu....

Potrčali smo na jedan kraj uzvišenja na kojem su stajala nekoliko vrata, mislili smo ona iza kojih se zahodi u trenucima kad čovjeku treba apslutna intima...

Ama ne! Ne, Bože, ne u Poslanikovoj s.a.w.a. Arabiji, ne toliko bijede i jada u prebogatoj kraljev'ni, ne toliko nedostatka svega i suviška očigledne nepravde, ne toliko prljavštine proizišle iz očite bijede, gazili smo po izmetu, ostavljali izmet iza sebe, ljudi uokolo u dronjcima...

Pametnom ne treba više!

Neka je Allâhova pomoć na iskrena stvorenja među Njegovim potlačenim, osiromašenim, zametnutim, zaboravljenim.... robovima, onima koji Ga uistinu vjeruju. I neka je prokletstvo na uzurpatore Božije vjere, posjeda i svetišta! I neka je Allâhova milost na sve one koji padnu kao mučenici na putu istinskog znanja Njegove vjere, istine, i pravde za sve ljude svijeta!

P.S.

1. Na istom hadždžu bar osamnaest, 18, studenata iz BiH uzimalo je iz naših ruku (osim ogromne cijene za hadždž u koju su očito i oni uračunati) kartice

za objed, i bacalo ih u koš koji je stajao između nekog od njih i nas. A jedan, valjda posebno učevan, rodila ga mati, na Uhudu nam je vezo pô sata o sahibiji jednog od tri mezara, prebogatom kurejševiću koji je dao ogromne pare za Islam. Poslanikov amiđa, hazret Hamza, kojemu je njihova sveta krava, Muavijina mati, Sufjanova žena, Hinda pojela jetru, jedva da i bi spomenut jednom ciglom prostom rečenicom.

2. Živjela sam post-zatvorski u Londonu. I nosila, između ostalih vrsta hidžâba, i arapsku 'abaju. S proljeća, kad bih ušla u neku veliku robnu kuću, naročito na odjel parfema, sve bi se prodavačice sletile oko mene. Kužite u čemu je stvar!